

Nr 45.

Av herr **Sandberg m. fl.**, om ökat anslag för bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar.

Bidraget till byggande av enskilda utfartsvägar avser ett synnerligen behjärtansvärt ändamål. Det tillgängliga anslagsbeloppet har emellertid alltid varit för knappt. Departementschefen föreslår dock icke nu någon ökning utan tillstyrker samma belopp som för innevarande budgetår, eller 1,200,000 kronor.

Länsstyrelsernas anslagsäskanden utvisa emellertid ett sammanlagt anslagsbehov av icke mindre än 1,759,400 kronor.

Behovet utvisar en stegring i jämförelse med fjolåret, varför den välmotiverade höjningen av anslaget med 200,000 kronor, som skedde i fjol, långt ifrån kan anses tillfyllest.

Det måste anses i högsta grad önskvärt att de många vägföretag, som vänta på bidrag, kunna erhålla dessa inom rimlig tid. Länsstyrelsen i Västerbottens län — för att nämna ett exempel — anför i sin hemställan om statsbidrag att för närvarande voro 165 utfartsvägar under byggnad inom länet för en sammanlagd kostnad av 2,721,560 kronor. Bidrag till nämnda företag hade utlovats med sammanlagt 1,110,720 kronor, under förutsättning att anslag ställdes till förfogande. Till företagen hade utbetalts 617,500 kronor, och för deras fullbordande erfordrades sålunda 493,220 kronor. Vidare ineläge förslag till 67 vägföretag med en sammanlagd anläggningskostnad av 944,439 kronor, till vilka medel icke kunnat beviljas. Därjämte vore minst ett trettiotal förslag under utarbetande, av vilka en stor del kunde inföväntas under år 1937. För dessa väganläggningar syntes anslagsbehovet kunna beräknas till omkring 300,000 kronor. Med hänsyn till det betydande anslagsbehovet och till befolkningens synnerligen trängande behov av vägförbindelser och arbetsförtjänster hade länsstyrelsen hemställt att för budgetåret 1938/1939 måtte utverkas ett statsbidrag av 750,000 kronor.

Enbart i detta län utgör sålunda anslagsbehovet över hälften av det belopp som departementschefen nu föreslår. Även i de övriga län, som här komma i fråga, är anslagsbehovet mycket stort.

Intressenterna i de enskilda utfartsvägarna få vidkännas en ganska hög extra vägtunga. Bidraget till vägföretagen är som bekant jämförelsevis blygsamt, varför vederbörande själva få göra en betydande insats av kapital och arbete, vartill sedan kommer underhållet av vägen. Sedan hava de att som andra betala den allmänna vägskatten.

Det är därför högst angeläget att den pågående utredningen om de enskilda vägarna snarast måtte komma till resultat, som leda till att här ifrågavarande väghållares börda lättas. I avvaktan på ändrade och förbättrade bestämmelser om bidrag till de enskilda utfartsvägarna bör man emellertid göra vad som är möjligt, nämligen laga så, att vederbörande ej behöver vänta allt för länge på det redan utlovade bidraget samt också, genom att medelstillgången för länsstyrelserna ej göres allt för knapp, möjliggöra att bidragen kunna tillmätas till maximum enligt gällande bestämmelser.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen förordar att ifrågavarande anslag höjes med 200,000 kronor till 1,400,000 kronor. Detta är en mycket blygsam begäran.

Med stöd av det anförda få vi alltså vördsamt yrka,

att riksdagen måtte besluta att till bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar för budgetåret 1938/1939 anvisa ett reservationsanslag av 1,400,000 kronor, att avräknas mot automobilskattemedlen.

Stockholm den 19 januari 1938.

O. E. Sandberg.

E. W. Norén.

N. E. Nilsson.

Wilh. Annér.

Axel Bäckström.

J. H. Johansson

i Norrfors.
